

S výhradou o nevykonání trestu smrti setkáváme se i v československém smluvním právu vydávacím, avšak toliko výjimkou. Výjimky takové byly do smluv převzaty na přání cizích států, a to do článku 5., odst. 2 extradiční úmluvy s Nizozemskem (č. 65/1932 Sb. z. a n.), do článku 1., posl. odst. extradiční úmluvy s Portugalskem (č. 24/1931 Sb. z. a n.), do článku 1. lit. a) extradiční úmluvy s Řeckem (č. 42/1929 Sb. z. a n.) a do odst. 1 Dodatkového protokolu k extradiční úmluvě s Rumunskem (č. 172/1926 Sb. z. a n.). Jen v extradičním styku s těmito státy je přípustná výhrada, že trest smrti nebude na vydané osobě vykonán, neboť taková výhrada se opírá o smluvní a tedy zákonnou (§ 41 tr. z.) normu. Extradiční úmluva s Bulharskem však nemá podobné výhrady a proto je nepřípustná. Náš právní řád trest smrti zná a zákonné vydávací právo neobsahuje zákaz vydati k výkonu trestu smrti. Poněvadž tedy nejde o zákonnou podmínku vydání a poněvadž v našem případě nejde ani o smluvní extradiční podmínku, není možno výhradu »o nevykonání trestu smrti v Bulharsku« schváliti.

28. Extradici jako úkon mezistátní právní pomoci lze povolit jen na návrh (žádost) a v mezích extradičního návrhu. (Případ »Kerl«, č. 13.748/37-18 min. sprav.)⁵⁾

Rakouský zemský soud v L. požádal přímým pořadem československý krajský soud v B. o vydání rakouského státního příslušníka X. ke stíhání pro zločin krádeže podle §§ 171, 174 Id), IIa) rak. tr. zák. a pro zločin podvodu podle §§ 197, 200 rak. tr. z. Podvod podle rakouské extradiční žádosti byl spáchán ve 3 případech, při čemž škoda činila $220 + 80 + 72 = 372$ šilinků. V průběhu řízení o vydání doznal X. před československým soudem, že spáchal ještě další podvod vylákáním jízdního kola v ceně 275 šilinků. Radní komora navrhla a vrchní soud se usnesl na vydání X. ke stíhání pro zločin krádeže a zločin podvodu, spáchaný ve čtyřech případech. Ministerstvo spravedlnosti, jemuž bylo soudní vydávací usnesení předloženo ke schválení podle § 59 tr. ř., zjistivši ze spisů, že chybí rakouský extradiční návrh, pokud jde o čtvrtý podvodný skutek, schválilo vydávací usnesení jen v té části, kterou bylo do Rakouska povoleno vydání X. ke stíhání pro zločin krádeže. Naproti tomu odepřelo prozatím schváliti soudní vydávací usnesení, pokud jím měl býti X. vydán i ke stíhání pro podvod, a to z těchto důvodů:

503. Glos: Z praxe mezinárodního práva trestního, Právník 1925, str. 654, 659, kde je popsán konkrétní extradiční případ, kdy ministerstvo spravedlnosti neschválilo výhradu, že trest ve státě vyžadujícím nebude přesahovati 20 roků, kteroužto výhradu soud odůvodňoval § 52, odst. 2 tr. z. Srov. také K r o n b e r g e r: Zásada výlučnosti v čl. právu vydávacím, Právník 1932, str. 653 násl., 695.

⁵⁾ Srov. extr. rozh. min. sprav. č. 9, případ »Schröder«, Právník 1936, str. 390.

Zákonné předpisy obou našich právních oblastí shodují se v tom, že činí podmínkou vydání řádně doloženou žádost (§ 59 tr. ř. 1873, § 476 tr. por. 1896), tudíž *extradiční návrh*. Byť jest extradice výkonem suverenity státu, jest i úkonem mezinárodní právní pomoci (roz. č. 3634 *vid. sb.*)⁶⁾ a právě z této povahy extradice jakožto aktu mezinárodní právní pomoci vysvítá, že její nezbytnou podmínkou je návrh (žádost) cizího vyžadujícího státu. Existence a trvání extradičního návrhu je *conditio sine qua non*. Nepodání extradičního návrhu nebo jeho zpětvzetí činí vydání nepřipustným, neboť proti vůli cizího státu nemůže dojít k vydání (§§ 39, 40 tr. z. 1852, § 476 tr. por.). Tím se právě vydání liší od vypovězení nebo od předání osob duševně chorých do cizozemského ústavu a pod. Je tedy první právní podmínkou vydání extradiční návrh cizího státu. Bez tohoto návrhu je vydání do ciziny nepřipustné. Připustné je vydání netoliko k návrhu, nýbrž i *jen v mezích učiněného návrhu*. Poněvadž Rakousko požádalo o vydání jen pro 3 podvodná fakta, nutno vzít za základ extradičního rozhodnutí pouze učiněný extradiční návrh a sdělený skutkový děj trestného činu, jak vysvítá z extradičního dokladu, t. j. z rakouského zatýkacího rozkazu. Tu pak škoda podvodem způsobená činí jen 372 šilinků, které se při kursu 528.50 v době spáchání podvodných útoků rovnají v československé měně 1966 Kč. Proto podle československého práva jde toliko o neextradiční přestupek podvodu (§ 234, odst. 2 tr. z. ve spojitosti s bodem 10. prozatímní dohody s Rakouskem, vyhlášené výnosem z 29. března 1919, č. 5 *Věst.*)⁷⁾ Uvedené podvodné skutky zakládají sice v Rakousku zločin podvodu, neboť podle rakouského práva se vyžaduje ke zločinné kvalifikaci škoda 250 šilinků, avšak to k povolení vydání z ČSR nestačí, ježto § 39 tr. zák. 1852, jenž platí v oblasti země České, kde byl X. zatčen, stanoví, že extradičním deliktem je pouze ten trestný čin, který je podle československého práva kvalifikován jako zločin. Podle československého práva jde jen o přestupek a proto je vydání nepřipustné (§ 234, odst. 2 tr. zák.). Ovšem v daném případě netřeba vydání hned zamítnouti, nýbrž je na místě, nabídnouti vydání do Rakouska i pro čtvrté doznané faktum podvodu. Bude-li Rakousko s to doložit i toto faktum zatýkacím rozkazem a rozšíří-li svůj extradiční návrh, pak za použití zásady sčítací vyjádřené ve druhé větě § 173 tr. zák. půjde i podle čl. práva o zločin a bude lze povolití vydání do Rakouska ke stíhání X. i pro zločin podvodu spáchaný ve 4 případech.

Když pak Rakousko skutečně svůj extradiční návrh rozšířilo i na další případ podvodu a doložilo jej novým zatýkacím rozka-

⁶⁾ Srov. Kronberger: Právní pomoc ve věcech trestních a vydávání zločinců, Soudcovské listy 1928, str. 188.

⁷⁾ Srov. extr. rozhod. min. sprav. č. 5, případ »Gregoridesová«, Právník 1936, str. 31.

zem, byla účinnost již povoleného vydání rozšířena též na stíhání X. pro zločin podvodu.

29. Podle československého zákonného práva vydávacího není překážkou extradice, že trest byl vysloven soudem stanným, jde-li jinak o delikt extradiční. (Případ »Reich«, č. 20.736/36-18 min. sprav.)

Čsl. státní příslušník X. byl rozsudkem stanného soudu v K. odsouzen v září 1919 k trestu smrti pro zločin vraždy podle § 278 slov. tr. z., jež spáchal v době bolševického vpádu na Slovensko tak, že dvěma ranami z karabiny zastřelil faráře. Milostí presidenta republiky byl mu trest smrti změněn v trest doživotního žaláře. Avšak odsouzenému se podařilo uprchnouti z vazby do ciziny. Teprve v roce 1935 bylo zjištěno, že X. byl pod nepravým jménem odsouzen v Jugoslavii, a že si tam právě odpykává uložený trest. I bylo podle smlouvy mezi ČSR. a král. Jugoslavií ze 17. března 1923 o úpravě vzájemných právních styků (č. 146/1924 Sb. z. a n.) zakročeno pořadem meziministerským o vydání X. z Jugoslavie k odpykání trestu doživotního žaláře. Zároveň bylo zažádáno o průvoz Rakouskem.

Extradice z Jugoslavie byla povolena. Dříve však, nežli bylo rozhodnuto o československé průvozní žádosti, požádalo spolkové ministerstvo spravedlosti ve Vídni jednak o dodatečné objasnění, jednak o reciproční prohlášení. O dodatečné objasnění proto, aby v Rakousku mohlo býti posouzeno, nejde-li snad o čin spáchaný z pohnutek politických a za účelem politickým. Této žádosti bylo vyhověno zasláním soudního pamětního spisu, v němž byl skutkový děj trestného činu co nejpodrobněji vylíčen. Z obsahu soudního dokladu bylo zjevno, že trestný čin byl spáchán zákeřně z pohnutek nízkých a nečestných, nikoliv z motivu politického ani za účelem politickým. O reciproční prohlášení bylo Rakouskem žádáno ke zjištění, zda je zaručeno ve vzájemném extradičním styku vydávání (průvoz) i při příslušnosti stanného soudu. I této žádosti bylo vyhověno a ministerstvo spravedlnosti dalo rakouskému spolkovému ministerstvu spravedlnosti ve Vídni prohlášení, že v obdobném případě bude i z ČSR do Rakouska povoleno vydání nebo průvoz osob, stíhaných neb odsouzených stanným soudem, a to za předpokladu, že jinak půjde o delikt extradiční (průvozní). Při tom bylo uváženo toto:

V našem zákonném vydávacím právu nemáme žádného ustanovení o tom, zda je přípustno vyžadovati z ciziny resp. vydávati do ciziny a povolovati průvoz osob, stíhaných nebo odsouzených stanným soudem. Ani ve většině našich extradičních smluv nemáme zvláštních ustanovení o soudech stanných. Jedinou výjimku činí extradiční úmluva se Švédskem ze 17. listopadu 1931, č. 161/1932 Sb. z. a n., která ve článku 15, odst. 1 stanoví:

»Vydaná osoba nemůže býti pro trestný čin, který dal podnět k vydání, postavena před soud, jehož příslušnost k rozsouzení